

Sosyalist Liseliler

Okul sadece dört yanı duvarla çevrili,

AYDINLANMA

tepesinde dam olan yer değildir:

OKULLARI'NA

Okul her yerdir:

KATIL!

Merhaba

Dergimizin 25. Sayısını sizlerle buluştururken yeniden yan yana geleceğimiz günlerin özlemi içerisindeyiz. Bin bir emekle, pandemi döneminde de çıkartmaya devam ettiğimiz dergimizin bu sayısında okurlarımızın, bizlerle aynı umutları paylaşan, Aydınlanma Okulları'na katılan, memleketine, okuluna ve geleceğine sahip çıkan liselilerin mektuplarına da yer veriyoruz.

Dergimizle bu kez de memleketin dört bir yanındaki liselilerin sesini, soluğunu aydınlanma kavgamızın sesine, soluğuna kattık. Gücümüzün birliğimizden ve aklımızdan geldiğini biliyoruz. Bu nedenle pandeminin olağanca ağırlığını hissettirmeye devam ettiği devam ettiği bu günlerde de bir arada olmaya, çevrimiçi kanallardan da olsa yan yana gelmeye devam ediyoruz.

Pandeminin başından beri söylediğimiz gibi: Eşitsizlik, gericilik, piyasacılık varsa mücadele de olmalı! Bundan dolayı Aydınlanma Okulları'mızla mevzii kaybetmeden, bir adım dahi geriye düşmeden, aydınlığı çoğaltmaya devam ediyoruz ve edeceğiz!

Bu yeni dönemin ekonomik krizi derinleştireceği ve sermaye düzeni içerisinde yakıcı hale gelen krizlerin daha da kendini göstereceği bir yıl olacağını biliyoruz. Sermaye düzeni kimi krizleri öyle ya da böyle aşmaya çalışacak; elbette düzen siyaseti sahte umutlar satmaya devam edecek. Düzen siyaseti karanlığı çoğaltırken bizler geleceğimiz için taşıdığımız bayrağı daha da yükseltmekte kararlıyız, hep kararlı olacağız.

Bunlarla beraber 25. sayımız aynı zamanda bu yeni yılın da ilk sayısı oluyor. Ne mutlu; yeni yılı mücadeleyle ve her daim dimdik duran umudumuzla karşılıyoruz! Ne mutlu ki bu ülkenin üzerinde gezinen karanlığı söküp atmaya kararlı gençleri var!

GÜNDEMDE KALANLAR

Sendikalaştıkları için işten atılan metal işçileri Gebze'den Ankara'ya yürümek için buluştu. Basın açıklamasının ardından yürüyüşe geçmek isteyen işçileri polis barikatla durdurdu. Ardından birçok işçi gözaltına alındı.

Sosyalist Düşünce Toplulukları'nın başlattığı "Üniversite ve Aydınlanma Söyleşileri" yüzlerce öğrencinin katılımıyla birlikte bir dizi oturumu geride bıraktı.

Sınıf Tavrı, İstanbul İl Çalışma Müdürlüğü önünde "Torba Yasa" eylemi gerçekleştirdi. Eylemde, "İşçi düşmanı Torba Yasa'yı iktidara iade ettik. İşçi düşmanı bu yasaya geçit veremeyeceğiz." denildi.

Türkiye Komünist Hareketi (TKH), ABD'nin Türkiye'ye karşı uygulama kararı aldığı yaptırımları ABD İstanbul Başkonsolosluğu önünde protesto etti. Komünistler, düzenledikleri basın açıklamasında "emperyalizme karşı mücadele bayrağı altında toplanma" çağrısı yaptı

Liselerde devrim ve sosyalizm mücadelesi için toplanan Sosyalist Liseliler, Aralık ayında Aydınlanma Okulları Zoom Toplantıları'nı "Karanlıklar Nasıl Aydınlanır?" ve "Rotayı Doğru Belirlemek" başlıklarındaki oturumlarla gerçekleştirdi.

GÜNDEMDE KALANLAR

Hindistan'ın güneybatısındaki Kerala eyaletinde Hindistan Komünist Partisi önderliğindeki Sol Demokratik Cephe büyük bir seçim zaferi kazandı

Ülkemizde asgari ücret 2021 yılı için net 2825 TL olarak belirlendi. Yoksulluk sınırınının 8197 TL olduğu bu düzende iktidar, emekçi düşmanı olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

İntihal yaptığı da teyit edilen AKP'li Melih Bulu'nun Boğaziçi Üniversitesi'ne rektör olarak atanmasının ardından Boğaziçi öğrencileri rektörlük binasını mühürledi. Aynı gün üniversite kapısına polis tarafından kelepçe vuruldu!

Sınıf Tavrı, "Asgari değil, insanca bir yaşam" başlıklı basın açıklamasını İstanbul ve İzmir'de İl Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Müdürlüğü binaları önünde gerçekleştirdi. Basın açıklamasında, "Biz asgari değil, insanca yaşamak istiyoruz. Gerçi onların adına asgari ücret dedikleri asgari de değil, sürünme ücretidir." ifadelerine yer verildi

Boğaziçi Üniversitesi üretim üyeleri cübbelerini giyerek rektörlüğe sırtını döndü. Öğrencilerin gözaltına alınması ve atanan AKP'li rektör protesto edildi.

Son bir yılda elektrik ve doğalgaza yüzde 30'un üzerinde zam yapılmış, son iki ayda gıda malzemelerinin fiyatı yüzde 20 artmıştır. Ekonomik krizin pandemi ile beraber artan etkileri emekçilerin sırtındaki yükü ağırlaştırırken; milyonlarca emekçi geçinememekte, işsiz olan ya da ücretsiz izne çıkarılan milyonlarcası ise 2.517 TL olan açlık sınırının da altında günlük 39 TL'ye denk düşen aylık 1.170 TL olan sefalet ücretine mahkum edilmiştir. Patronlar servetlerine servet katarken emekçiler yoksullaşılıyor. Öyle ki 17 milyonun üzerinde insan yoksulluk sınırının altında yaşıyor, Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı ise yoksulluğu bitirdik diyerek yalan söyleyebiliyor. AKP'li milletvekilleri ise "Kuru ekmek yiyorlarsa aç değiller." sözleriyle utanmazlığın ve insan olmazlığın adlı adınca bir sermaye iktidarının, bir burjuva diktatörlüğünün gerçek yüzünü sergile-

mekten çekinmiyorlar.

Ülkemizde yoksulluk, işsizlik ve geleceksizlik artarken emekçiler için geçim derdi, biz gençler içinse gelecek kaygısı artmıştır. Emekçilerin aldığı ücretler daha eve gitmeden, gıda fiyatlarıyla markette erirken birçok temel ihtiyacın dahi karşılanabilmesi zorlaşmıştır. Bir memleket gerçeği olarak yoksulluk giderek büyümüş ve artık kapitalizmin gerçek yüzünü her zamankinden daha çok görünür kılmıştır. Artık zenginleşen sadece patronlardır, Türkiye'de orta sınıf da yoksullaşarak işçi sınıfı gibi artık o da ucu ucuna bile geçinmenin zor olduğu bu tabloda yerini almıştır. Toplu iş sözleşmelerinin, güçlü bir sınıf hareketinin yokluğunun yarattığı boşluktan sermaye sınıfının ve onun iktidarının elleri işçilerin kazanılmış haklarına uzanmaktadır. Veriler ve gerçekler göstermektedir ki pandemi dönemiyle beraber sömürü, işsizlik, güvencesiz çalışma ve hak gaspları artmıştır. Geçtiğimiz ayda ise geçim derdinde olan emekçilerle beraber gözler asgari ücrete çevrilmiştir.

ASGARİ DEĞİL, İNSANCA YAŞAM!

Asgari ücret, işçilere ödenebilecek en düşük ücret seviyesi anlamına geliyor. Asgari

MEMLEKET*

ücret belirlenirken ise yalnızca beslenme, barınma, ulaşım gibi zorunlu ihtiyaçları "asgari" olarak karşılamak göz önünde bulunduruluyor. Kahvaltı da 15 çeşit yiyeceğin olduğu sofrada da bir kuru ekmeğin, 3 zeytinin olduğu sofrada da "beslenme ihtiyacını" karşılamaya yönelik görüldüğünden ya da bir göz odalı, sobalı ev ile Boğaz'a nazır bir villa da "barınma ihtiyacını" karşıladığından (!) yönetenler için "asgari" kelimesi bir sakınca oluşturmuyor aksine gayet normal karşılanıyor.

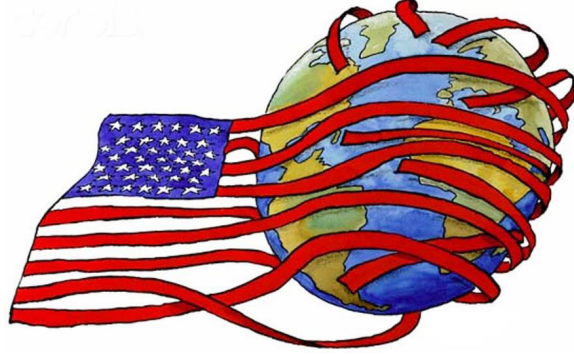
Ancak durumun milyonlarca emekçinin cephesinden bakınca böyle olmadığı gayet açık. Emekçiler ekonomik krizin ve "asgari" bir yaşamın altında ezilirken, bizim cephemizden bakınca da düzenin yoksullukla bir kavgası olmadığı daha da görünür hale geliyor

Bu ülkede yoksullukla mücadele etmek için önce sömürüyle, işsizlikle mücadele etmek gerekir; üretmek, dışarıya muhtaç olmamak gerekir, kendi kendine yetebilmek hatta yetip de artmak gerekir. Bu düzen ise sömürüden, işsizlikten beslenen sürekli krizler yaratan, yoksulluk doğuran bir düzendir. Bu ülkede kapitalist mekanizmaların, piyasacı politikaların kökü kazınmadansa yoksulluk bitirilemez, emekçiler ve biz gençler için insanca ve güvenceli bir yaşam sağlanamaz.

REÇETE BELLİDİR!

Emekçilere ve biz gençlere güvenceli bir gelecek, insanca yaşam sunabilmenin ön koşulu kamucu politikalarıdır. Bu ülkede yoksulluğun son bulmasını istiyorlarsa, düzen partileri sahiden yoksulluğu kendine "dert" ediniyorsa öyleyse piyasacılığa ve sermaye sınıfının borazanlığına son vermelidirler. Ancak biliyoruz ki veremezler, bu da düzen partilerinden yoksulluğa dair yapılan bütün vurgularının samimi olmadığını ortaya çıkarmış oluyor.

Açıktır ki nerede yoksulluğa çözüm üretmek isteyen varsa yolu kamucu ve eşitlikçi politikardan geçmek zorundadır. Dolayısıyla kapitalizm ve piyasacı politikalar karşıya alınmaksızın söylenen hiçbir söz samimi değildir ve gerçeği yansıtamaz.

Türkiye kapitalizmi içeride emekçileri yoksulluğa sürüklerken dışarıda ise ABD, AB gibi emperyalist odaklarla işbirliği içerisine girme ve ekonomik alanını genişletirken daha da zenginleşme derindedir. AKP'li Cum-

hurbaşkanı'nın daha önce kendi ağzıyla en yalın şekliyle ifade ettiği gibi onların görevi "Türkiye'yi pazarlamaktır.". İşbirlikçi bir iktidar olarak AKP, yerli ve yabancı sermayeye şimdiye kadar ki en geniş alanları açmakla görevlidir. Bu anlamıyla AKP'nin sermayenin karakterine büründüğü 18 yıldır olduğu gibi bugün de ortadadır. Türkiye kapitalizminin gelişimi ve durumu dolayısıyla yabancı, uluslararası sermayeye ihtiyacı vardır, bu sebeple baş kaldıran değil daha çok boyun eğen bir konumda olacaktır.

Özellikle son dönemlerde ABD'ye artarak verilen tavizler, yaşanan bölgesel sıkışmalar AKP yönetimindeki sermaye iktidarını egemenlik haklarını dahi kullanamaz noktaya getirmiştir. Bu konuya dair değil bir girişim, bir söz dahi ABD tarafından tehdit ya da yaptırımlarla karşılanır olmuştur. Bu yaptırımların sonuncusu ise CAATSA adıyla gündeme gelmiştir.

CAATSA NEDİR?

CAATSA, ABD Kongresi ve devlet başkanı üzerinden uygulamaya koyulan bir yasadır: "Amerika'nın Hasımlarına Yaptırımlar Yoluyla Karşı Koyma Yasası". Adından da anlaşılacağı üzere CAATSA, ABD'nin "hasımlarına" uyguladığı bir yasadır.

ABD EMPERYALİZMİ ÜLKEMİZİ DÜŞMAN İLAN ETMİŞTİR!

Türkiye'nin, Rusya'dan S-400 füzelerini almak için adım atması bilindiği üzere ABD tarafından tepkiyle karşılanmıştır. Emperyalist bir aktör olarak ABD, kendisiyle bağımlılık ilişkileri sürdüren Türkiye'ye karşı yaptırımları gündeme getirmiştir. Bu noktada açıkça hatırlanması gereken 2 şey vardır. Birincisi emperyalizm saldırganlıktır, tehdit ve şantaj siyasetidir. Yani emperyalizmle ancak ve ancak mücadele edilmelidir. Anlaşma ya da uzlaşma, eşit zeminlerdeki taraflar arasında yapılabilir; aksi bir zeminde ise bir taraf mutlaka taviz vermeye ya da mücadele etmeye mecbur kalacaktır. Emperyalizmden "küçük" olan AKP de bugün sözde "mücadele ediyor" gibi gözüküp, ABD'ye parmak sallıyor; sözde yerli ve milli edebiyatı yaparak bağımsızlıktan bahsediyor.

BİZ BU FİLMİ DAHA ÖNCE DE İZLEDİK!

ABD'nin tehdit ve yaptırımlarına maruz kalmak, AKP'nin ve ondan önceki iktidarların ABD emperyalizmi ile sürdürdüğü ilişkilerin bir ürünüdür. Bir sermaye partisi olarak AKP, şimdiye kadar emperyalizme oldukça taviz vermiş, onun bölgedeki karakolluğunu üstlenmiş ve Berat Albayrak'ın istifasının da açık ettiği üzere kirli ilişkiler kurmuştur. AKP'nin işbirlikçi politikalarının sonucunda milyonlarca emekçinin emeğiyle var olan ve ayakta kalan bu ülke ABD'nin tehdit ederek, egemenlik haklarına gasp ederek, yaptırımlar uygulayarak "kontrol edebileceği" bir noktaya gelmiştir. AKP dün ABD'ye parmak sallayıp, bugün Türkiye'de bulunan üslere yerleştirilecek olan S-400'lerin denetlenmesi için ABD ile "ortaklık" kurmuştur.

BU EMPERYALİZMİN ÜLKEMİZDE VE BÖLGEMİZDE "YENİDEN ÖRGÜTLENMESİ" DEMEKTİR!: BUNUN ADI İŞBİRLİKLİKTİR!

İkinci olarak hatırlanması gerekirse şu: AKP tam boy işbirlikçidir. Bu yaptırımların, ABD'nin ülkemizi hasım ilan ederek tehdit edecek cüreti bulmasının sebebi AKP iktidarı ve sermaye sınıfının işbirlikçi politikalarıdır. ABD yaptırımları AKP iktidarı bağımsızlık yolunda ilerlediği için değil; "büyük abisinin" sözünü dinlemediği için uygulanmaktadır.

Bağımsızlık içinse yapılması gereken; ülkemizin güvenliği ve bağımsızlığı için NATO'dan çıkmak, ülkemizdeki ABD üslerini kapatmaktır.

ÜLKEMİZİN EMEKÇİLERİ

AKP'DEN DE EMPERYALİZMDEN DE BÜYÜKTÜR!

ABD dünya halklarının, emekçilerin, bağımsızlığın baş düşmanıdır. AKP bu işbirliğini sürdürerek hal-

ka karşı suç işlemekte, ülkemizin onurunu ayaklar altına almaktadır. Emperyalist sömürünün tüm mekanizmalarından Türkiye emekçileri de nasibini almaktadır. Kapitalizm ve emperyalizm birbirinden bağımsız değildir; tekelci emperyalist sermaye ülkemiz kapitalizminde de kendine yer açmış; emperyalizm ülkemizi dört koldan sarmıştır. Bu sebeple kapitalizme ve onun tekelci aşması, büyük kardeşi emperyalizme içeride ve dışarıda yurtsever bir bilinçle mücadele etmek gerekmektedir.

TÜRKİYE, AKP DEMEK DEĞİLDİR!

Ülkemizin çıkarları AKP'nin çıkarları olmadığı gibi AKP demek de Türkiye demek de-

MEMLEKET*

ğildir. ABD emperyalizmi ekonomik kısmı da olan bu yaptırımlarla asıl ülkemiz emekçilerini hedef almaktadır.

Emeği, memleketimizin bağımsızlığından ve yurtseverlikten bahsedecek yerde "AKP'nin ekmeğine yağ süreriz" korkusu ise düpedüz düzen siyasetinin içine çekilmek, işbirlikçiliğin ekmeğine sağ sürmektir! Bugün emperyalizmi karşlarına alamayanlar ve düzen partilerinin "rüzgarına" kapılanlar, yarın kapitalizmin yarattığı sömürüyü de gericiliği de karşıya alamayacak kadar düzen içi argümanlara muhtaç kalır, solun temel ilkelere sapmalarıyla düzenin de aparatı olmaya mecbur olurlar, olmuşlardır.

ANTI-EMPERYALİZM BAYRAĞI YÜKSELTİLMELİDİR!

Geçim sıkıntısının, yoksulluğun, pahalılığın sebebi kapitalizmdir; Türkiye sermaye sınırı

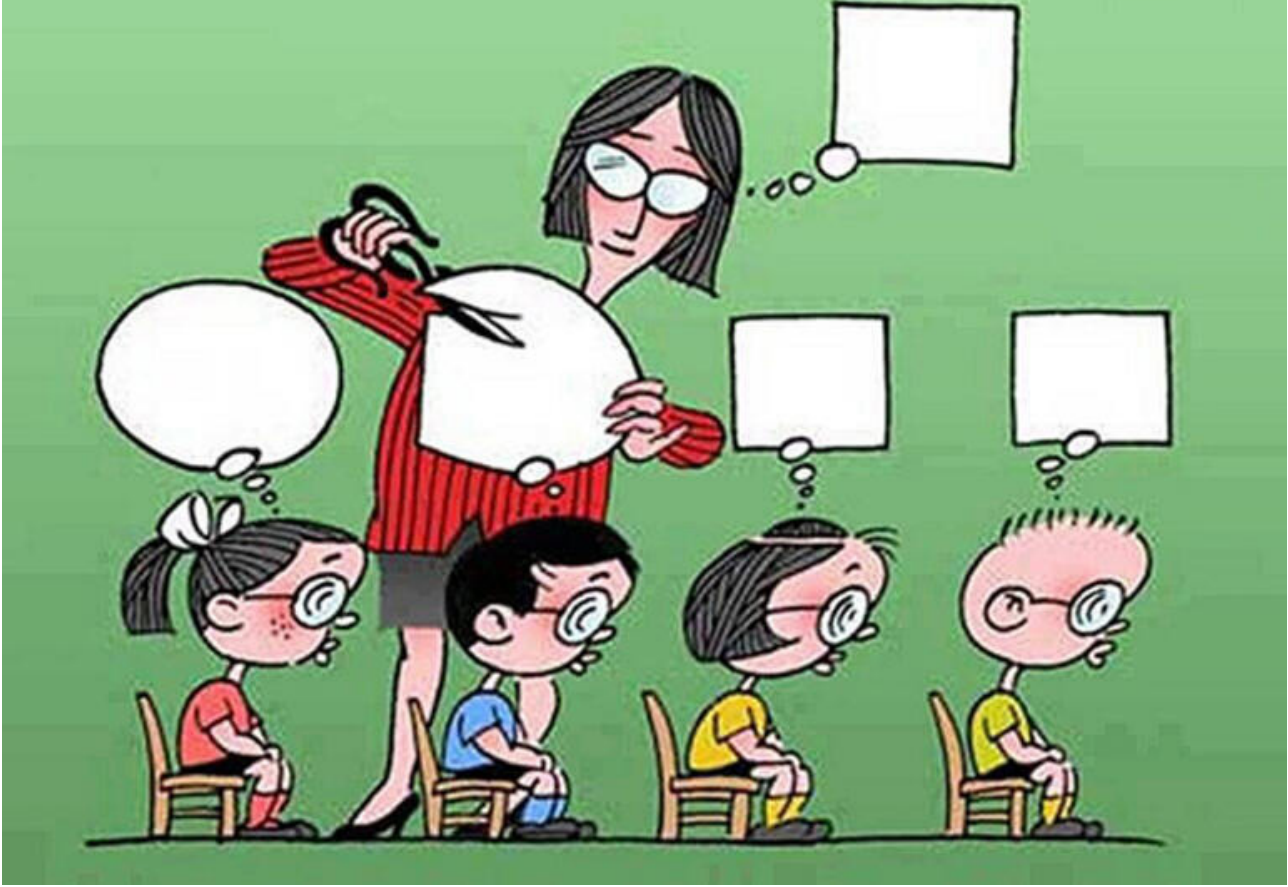
ve onun partileri de emperyalist sisteme eklenme derindedir. Bu anlamıyla ülkemizde geçim derdi, yoksulluk, pahalılık, sömürü, ekonomik krizler dünya kapitalizminin krizlerinden bağımsız yürümektedir. Dolayısıyla açıktır ki ülkemizi bu krize sürükleyen AKP'nin piyasacı ve işbirlikçi politikalarıdır.

AKP ile ABD arasındaki gerilimler AKP'yi antiemperyalist yapmadığı gibi onun ülkemizi sürüklediği çıkmazı daha da görünür kılmıştır.

AKP'nin iktidara gelişi ve yaptığı manevralar, emperyalist-kapitalist sistemden bağımsız değildir. Bundan dolayı tek başına "AKP'yi geriletme" sözü bir anlam taşımamaktadır. AKP'yi ve onun gibileri bu memlekette silmek için; emeğin bağımsız hattının anti-emperyalizmden, aydınlanmadan yana örülmesi zorunludur!

EĞİTİMDE TARAFSIZLIK MÜMKÜN MÜ?

Eğitimi, insanların hayatları boyunca gerekli olan bilgi ve kabiliyetlerin sistematik bir şekilde verilmesi, her insanın toplumda yerlerini almak üzere yetiştirilmesi ve geliştirilmesi olarak tanımlayabiliriz. Eğitimin tarihi ise insanlık tarihi kadar eskiye dayandırılabilir. Ama bu yazıda asıl üstünde duracağımız konu bugünün eğitim sistemi. Bugünkü anlamıyla kurumsallaşmış eğitimin ortaya çıkışı, modern devletlerin tarih sahnesinde ortaya çıkışıyla paraleldir. Çok eskiden beri var olan eğitim, modern devletler ile birlikte işlevsel ve sistematik bir hale bürünmüştür. Bu noktada ise eğitime dair akla birçok soru gelmekte ve cevapları tartışılmaktadır. Bu sorulardan biri de eğitimin tarafsız olup olamayacağı sorusudur. Ancak bunu cevaplamadan önce eğitimle ilişkili bazı kavramları açmanın, ülkemizde eğitime dair yaşananlara değinmenin faydası var. İlk olarak, ülkemizde genelde siyasal bağ-

lamda ve din-devlet işlerinin ayrılması olarak tanımlanan laikliğe değinmek iyi olacak. Fakat laikliği sadece bu iki konu üzerinden tanımlamak, dar bir laiklik tanımı ve bu sebeple bizi doğru yere götürmeyecek. Felsefi açıdan daha geniş bir şekilde tanımlarsak; insanın varlığı, bilgiyi ve değerleri, içinde bulunduğu maddi dünyanın koşullarına göre ele alması diyebiliriz laiklik için. Böylece laiklik; devlet işlerinin, siyasetin, hukukun kaynağını -toplumdan topluma, insandan insana değişen dinden değil de- her inanca eşit yaklaşacak insani bir düzlemde ele almış oluyor. Laikliğin eğitimle ilişkisi de burada devreye giriyor. Böylece özünü varlığın, bilginin ve değerlerin maddi koşullara göre, insani bir düzlemde öğretilmesinden alan "laik eğitim" kavramı ortaya çıkıyor. Fakat bugün laik eğitimin karşısına; bir inancı kaynak olarak alan, varlığı, bilgiyi, değeri kısaca gerçeği bu inanç etrafın-

dan yorumlayan -dogmatik diyebileceğimiz- dinsel eğitim konulduğunda ortaya bir çatışma çıkıyor. Bu çatışma da bugün ülkemizdeki bir diğer çatışmayı; ilericilik, gericiilik çatışmasını ortaya çıkarıyor. Bugün de ülkemizde eğitim alanındaki temel sorun bu çatışmanın bir uzantısı. Dinci-gerici eğitim ve laik-ilerici eğitim...

Ülkemizde eğitimde laikliğe müdahale 80'li yıllarda başladıysa da en büyük yıkımlar birçoğumuzun içinde doğup büyüdüğü AKP dönemiyle birlikte başladı. Erdoğan'ın 2012'de "Dininin, dilinin, beyninin, ilminin, ırzının, evinin, kininin, kalbinin davacısı bir gençlikten bahsediyorum." diyerek nasıl bir eğitim sistemi, nasıl bir nesil istediğini açıkça belirtmişti. Ardından 4+4+4 eğitim sistemi gündeme getirildi, bunun-

la birlikte imam hatip ortaokullarının açılmasının önü açıldı ve bu sistem ile eğitim sisteminde gericileşmenin adımları hızlı hızlı atılmaya başlandı. Bunu seçmeli din dersi, Kur'an kurslarına 5. sınıftan sonra gidilmesi şartının kaldırılması, sıbyan mekteplerinin açılması, düz liselerin kapatılıp birçoğunun imam hatip lisesine çevrilmesi, din dersi saatlerinde artış, cihat kavramının din dersi konuları arasına konulması hatta medreselerin açılmaya başlanması izledi. AKP'nin başa gelişinden itibaren imam hatip ortaokulları sayısında 4 kat, imam hatip liseleri sayısında 5 kat civarında artış oldu. Bugünse din dersi seçmeli değil zorunlu hale getirilmiş ve imam hatipler dolmadığı için liseye geçiş sınavı, LGS olarak buraları doldurmak üzere değiştirilmiş durumda.

Sistem sürekli değiştirilirken müfredatta da bununla birlikte gericileştirildi. Bunun en bi-

linen örneği tabii ki bilimsel bir gerçek olan evrim konusunun müfredattan kaldırılması oldu. Fakat gericileşme sadece bununla sınırlı değil. Bilimsel metodolojinin eski ve eksik öğretildiği; tez, hipotez, teori, yasa gibi kavramlarının güncel olmadığı bir müfredat getirildi. Bunun yanında öğretmeye dayalı bir sistem yerine, ezbere dayalı bir sistem, öğrencilerin birbirleriyle at yarıştıran gibi yarıştırdıkları üniversite sınavları oluşturuldu. Sistem ve müfredattaki gericileşme devam ederken bir diğer yandan eğitimde özelleştirme ve piyasalaşma da AKP döneminde katlanarak arttı. Dershanelerin kapatılıp hepsinin MEB'in yasa ve yönetmeliklerinde

yeri bile olmayan birer "koleje" çevrilmesi bunun en büyük örneği. Devlet okullarına gerekli bütçeler ayrılmazken bu "kolejlerin" inşasına ve buraya gidecek

öğrencilere devlet yardımı bile yapıldı. Ülkemizde özel okul sayısı AKP ilk iktidara geldiğinde %2 iken bugün bu oran %12'yi geçti. Eğitimin ticari bir meta hâline getirilmesinin önü bugün de açılmaya devam ediyor. AKP ile yakın olan kimilerinin üniversite sınavı sorularını çalıp kendi dershanelerindeki öğrencilere vererek yüzbinlerce öğrencinin hakkının gasp edilmesi de ayrı bir skandal olarak hafızalarımızda yer tutmakta.

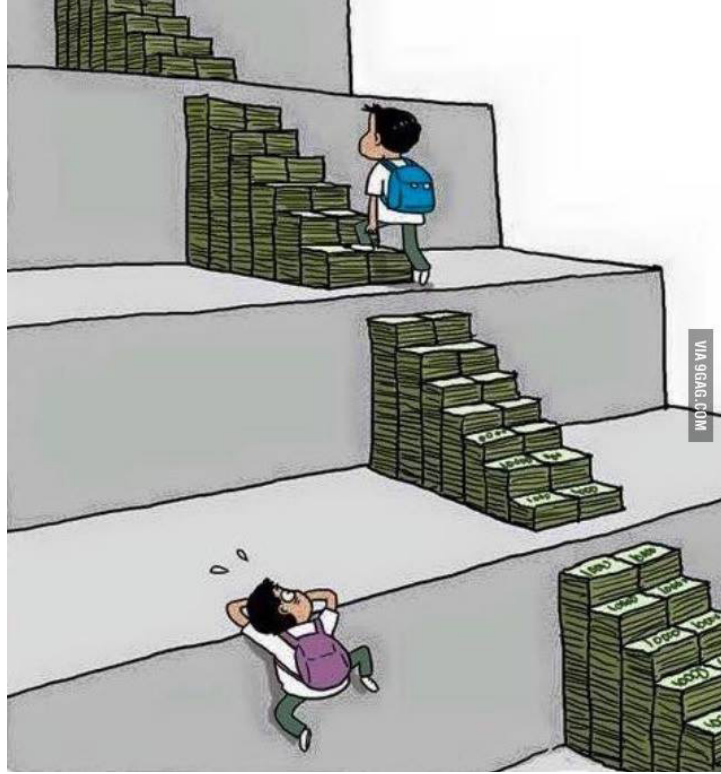
Bunların yanı sıra eğitimin kapitalizm içindeki rolüne de değinmek gerekiyor. Hepimiz çevremizden "Şu mesleği öğren, şu bölümü oku, böylece iyi para kazandığın bir meslek sahibi olursun." şeklinde sözler duymuşuzdur. Aslında kapitalizm içinde eğitim, istek ve yeteneklere bakmaz, para nerede kazanılıyorsa ona göre eğitim verilir/alınır. Dönem dönem prestij kazanan, yığılma yaşayan mesleklerin-sektörlerin olması kapı-

talizmin doğal bir sonucu. Ama bu bir dizi toplumsal sorunu da beraberinde getiriyor. Örneğin yakın zamanda, her türlü öğretmenlik bölümlerine, işletme-iktisat gibi bölümlere, mühendislik bölümlerine yönelimler oldu. Bununla beraber de kademeli olarak ülkenin dört bir yanına onlarca üniversite açıldı. Fakat şu an bu bölümlerden mezun olan ve elinde diploması olan,

ama iş bulamayan binlerce işsiz yığına da ortaya çıkmış durumda. Hâliyle kapitalizmin temel değer kurallarından biri olan, bir şey ne kadar fazla olursa değeri de o kadar az olur kuralı burada da kendini gösteriyor. Bundan ötürü de her diplomalı işsiz, kapitalist sistem için ucuza çalıştıracak birer insan hâline geliyor. Kapitalizm için her şeyin kâr odaklı olması, eğitimin de sömürüyü ve kârı arttıracak, patronları zenginleştirecek şekilde sistematikleştirilmesine neden oluyor.

Artık burada yazının başındaki ana sorumuza cevaplarsak yerinde olacak. Yukarıda bahsedilenler ışığında eğitimde tarafsızlığın mümkün olmadığını çıkarmak çok da zor olmasa gerek. Eğitim iktidarı elinde bulunduranlardan, içinde gerçekleştirildiği ekonomik sistemin koşullarından doğrudan etkilenen ve buna göre değiştirilip dönüştürülebilir bir kurum. Fakat aynı zamanda

eğitim insanlık tarihinin başından bu yana ihtiyaca dayalı verildi. İlkel avcı toplayıcı topluluklarda; gençlere avcılık, iz sürme, hayatta kalma eğitimi gibi eğitimlerin verilmiş olması bunun en basit örneği. Bizim içinse esas sorulması gereken, ülkemizin ihtiyacının ne olduğudur.

Bugün ülkemizin ihtiyacı ve kurtuluşu gerici iktidarın yaratmaya çalıştığı dindar ve kindar, ezberci, sorgulamayan, biat eden bir kuşağın aksine; düşünen, sorgulayan, aydınlanmacı ve ilerici bir kuşaktan başka bir şey değildir. Bu eğitim ihtiyacı ise, kapitalizm ve bu yağma düzeninin aktörü AKP iktidarının dinci-gerici politikalarıyla taban tabana zıttır.

İşte bu yüzden eğitim gericilikten, piyasacılıktan, sömürüden yana olamaz. Eğitim taraflıdır ve tarafı bellidir. Gençlikten, halktan, aydınlanmadan, ilericiikten, yana olmalıdır. Bu da ancak sosyalizm ile mümkündür!

Bu yüzden tüm sıra arkadaşlarımızı dünyayı doğru tarafından okumak, tartışmak ve öğrenmek üzere Aydınlanma Okulları'na ve Aydınlanma Okulları'nı örgütlemeye, Sosyalist Liseliler saflarında gericiliğe karşı ilerici mücadelelerini yükseltmeye çağırıyoruz!

6. FİLOYU DENİZE DÖKENLER

68 kuşağı üzerine çok şeyler söylendi, şiirler ve romanlar yazıldı...Ama söylenenlerde çoğu zaman onların mücadelesinin önüne 'romantik' güzellemler yerleştirildi. Bugün ise özellikle ülkemizde ABD yaptırımlarının konuşulduğu günlerde bir 68 kuşağı güzellemesinden öte emperyalizme karşı mücadelenin konuşulması zorunluluktur.

Devrimci bir gençlik kuşağının, dünyanın terör örgütlüğünü yapan insanlığı sömürüye, gericiliğe, işsizliğe, yoksulluğa mahkûm eden emperyalizmin fiziki, siyasi ve ideolojik saldırısına karşı mücadele edenleri hatırlamamız gerekir. Bu kuşak 68 Kuşağı'dır ve 6. Filo Eylemleri'nden, Kanlı Pazar'a giden süreç bize emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı nasıl mücadele edilir onu göstermektedir.

Türkiye'de gençlik özellikle 1960-1965 yılları arasında ülkesinin sorunlarının ekonomik sebeplerden geldiğini dolayısıyla memleket sorunlarının toplumsal düzenle ilişkin olduğuna dair bir aydınlanma süreci içindeydi. Gençlik ülkesinin ilerlemesinin ancak ve ancak emeğin özgürleşmesinden, laiklikten, bağımsızlıktan geçtiğini dolayısıyla

kurtuluşun sosyalizmde, sosyalist Türkiye'de olduğunu düşünmeye başlamıştı.

1968 yılı öğrenci gençlik açısından önemli bir yıldır, üniversitelerde eğitim sistemi sorgulanıyor Haziran İşgalleri yaşanıyor. İşgallerden 1 ay sonraysa o döneme kadar Kore'de, Vietnam'da başta olmak üzere dünya halklarını ve ülkelerini kapitalizmin üretim ilişkileriyle beraber "yerli" işbirlikçi hükümetleriyle bağımlı kılan; göçlere, yıkımlara, işgallere, katliamlara sebep olan; ülkelerin onuru ve bağımsızlığını yerle bir eden emperyalist ABD'nin 6. Filosu Türkiye'ye geliyordu. Şüphesiz gençlik bunun Türkiye'nin emperyalizmle bağımlılık ilişkilerinin geliştirilmesini sağlamak anlamına geldiğini biliyordu.

Türkiye 1951 yılında NATO'ya girip ülkenin ordusunu ABD emperyalizminin silahlı kuvvetlerine dönüştürmeden önce gelen Missouri gemisi de tam bu sebeple gelmişti. Sembolik olarak gelen bu filolar Türkiye'de ABD'nin tahakkümü anlamına geliyordu. Bu filolarda gelen askerler sokaklar temizlenerek, genelevler boyanarak karşılanırken, ülkenin onurunun ve bağımsızlığının ayak-

lar altına alınmasından çekinilmedi. Okuyan ve ülkesine karşı sorumlu olan gençlik 6.Filo'nun gelişinin sebebini ülkesinin yakın tarihinden görmüştü. Ülkesinin onuruna ve bağımsızlığına sahip çıkmak için ilerici ve yurtsever gençlik kolları sıvadı. Bildiriler dağıtmak, mitingler ve protestolar düzenlemek için harekete geçti.

Dolmabahçe'de demirleyen 6.Filo yarıya çekilmiş bir bayrakla karşılandı. İlerleyen günlerde yukarıda anlattığımız Missouri gemisinin gelişinde yaşananlar tekrar yaşanmaya başlamıştı, gençlik protestolarına başladı. Bu durumdan rahatsız olan ve Amerikan erlerini kendi gençliğinden değerli gören hükümet, İstanbul Teknik Üniversitesi yurdunu göz hapsine aldı. İktidar ve öğrenci gençlik arasında yaşanan olaylar sırasında kolluk kuvvetleri öğrenci yurduna saldırdı. Öğrencileri yaralayan kolluk kuvvetleri, İTÜ öğrencisi Vedat Demircioğlu'nun yurt saldırısında dövülüp, camdan aşağı atılarak hayatını kaybetmesine neden oldular.

Gençlik susmadı, yılgınlığa, umutsuzluğa düşmedi. Bağımsızlık için mücadelesini vermeyi bildi. Taksim'e yürüyen gençlik işçi-

lerin ve kadınların katıldığı bir kitleyle Dolmabahçe'ye inip 6.Filo'yu denize döktüler. Amerikan filosu yurttan kovuldu.

Bir yıl sonra yaşanan bu olaylara rağmen 6. Filo'yu tekrar ülkeye davet eden ve düzen siyasetinin ülkemiz tarihindeki en önemli aktörlerinden Demirel, kanlı Pazar olaylarının hazırlayıcısı oldu. 6.Filo'nun gelişini, Demircioğlu'nun hayatını kaybetmesini unutmayanlar Taksim'e protesto için çıktılarında karşılarına 6. Filo'yu kible edinenler çıktılar. İşte emperyalizme karşı mücadele birbirine uzlaşmaz zıtlıkta iki tarafta biçimlendi, geçmişten günümüze kendini belli etti: eşit ve özgür sosyalist bir ülkeden taraf olanlar, kapitalizmin sömürsünden, işsizliğinden ve baskısından taraf olanlar; Amerika'yı kible yapıp onun filosuna secde edenler, o filoyu denize dökenler; Bir yanda Harun Karadeniz, Deniz Gezmiş diğer tarafta AB'ci ve NATO'dan taraf olan siyasi partiler, sağcılar, "soldan gözüküp, sağcılık yapanlar"...

Şimdi bizim onur, yurtseverlik ve mücadele dolu olan tarihimizin yanında bir de emperyalizmi kible edenleri konuşalım.

EMPERYALİZMİ KENDİNE KIBLE EDENLER

Başlığımız aslında çok geniş bir alanı kapsıyor. Öyle ki ülkemizde birçok siyasi hareketin siyasal İslamcıdan, milliyetçisine, liberalinden, "sol gözüküp sağdan olanına" kadar emperyalizme işbirlikçiliği görülmüştür. Bu anlamıyla bu bölümde hepsinden ve tüm detaylardan bahsetmenin olanaksız olduğunu söylemeliyiz.

Emperyalizmi neden kible ediniyorlar? Neden bir ülkede siyasetçiler, belli siyasi hareketler başka bir ülkenin ekonomik, askeri, ideolojik ve kültürel bir hegemonyasını savunma gereği duyuyorlar? Hem de bunlar, yerli ve milli olduklarını iddia edip bizlere "siz gavur ideolojisini savunuyorsunuz", "komünistler Moskova'ya" demekten çekinmeyenler. Şüphesiz biz komünistlere bu şekilde saldıranlar, Washington'un yollarını arşınladılar.

Sorduğumuz soruların yanıtlarıysa çok açık. Orta gelişkinlikte bir ülke olan Türkiye, emperyalizme bağımlıdır. Bugün ülkemizde egemen sınıf olan patronlar ve onun siyasi temsilcileri ABD'nin işbirlikçisidir. Emperyalist tekellerin kar hırsı başka ülkelerin zenginliklerine göz dikmeyi getirmiştir. Ülkemizin emperyalizm tarafından ucuz işgücü cenneti, yer altı ve yer üstü kaynakları elde

edilebilecek bir yer olarak görmesi (Kanaçalı bir şirketin Kaz Dağları'nda ülkemizin kaynaklarına ve tabiatına göz dikmesi iyi bir örnektir.), pazarını ele geçirmesi bağımlılık anlamına gelir. Şu an bu yazı yazılırken İstanbul Ticaret Odası'nın yabancı sermayeye Türkiye'de ucuz işgücü var gelin yatırım yapın yani neredeyse "Gelin bizde size sömürtecek, yoksullaştırılacak insan var." Demesinden henüz saatler geçmedi...

Emperyalizme bağımlılık ülkemizde tarımın çöküşüne, sanayileşmenin her geçen gün azalmasına ülkemiz insanının, kaynaklarının her geçen gün daha fazla yoksullaşmasına sebep olmakta. Dünyada emperyalist-kapitalist sistemin getirmiş olduğu ülkeler arası rekabet, ülkemizi daha fazla ABD'nin piyonu yapmaktadır. Ülkemiz Amerikan emperyalizminin politikalarına ortak olmuş, Suriye'de cihatçı örgütlerin türemesinde başrolü çekmiştir. Emperyalizmin tüm Ortadoğu'da yarattığı yıkımın ve talanın sorumlularından biri yaparak bölge halkının düşmanı olarak görülmesini sağlamıştır.

Üsleriyle, tekelleriyle, bağımlılık getiren tüm anlaşmalarıyla emperyalizmin ülkemizde sadık bekçiliğini yapan siyasi iktidar da gökten zembille inmemiştir. Bugün AKP ikti-

darıyla piyasaya çıkan gerici siyasi figürler daha o zamanlardan hazırlanmıştır. 68 Kuşağı ülkede emeği, laikliği, bilimi ve sosyalizmi savunurken imam hatiplerin konumu hakkında Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay şöyle demektedir: "Bugünkü okullar birer anarşi yuvası haline geldi. Bu okullardan mezun olan gençlere devlet idaresi teslim edilemez. On yıl sonra bunların hepsi iş başına geçecekler. Onlara nasıl güvenebiliriz? Hem biz laik okullara karşı imam hatip okullarını bir 'alternatif' olarak düşünüyoruz. Devletin kilit mevkilerine yetiştireceğimiz kişileri bu okullarda yetiştireceğiz." AKP'lilerin mayası işte ta o zamanlarda çalınmaya başlamıştı.

Ülkemiz tarihat ve cemaatlerin eline bu yüzden teslim edilmişti. Emekçi halkın, gençliğin, kadınların milli ve dini hamasetle uyutulmasının çabası böyle

planlanıyordu. ABD'nin yeşil kuşak projesi, sosyalizmin yükselebileceği, halkın çoğunlukta Müslüman olduğu ülkelerde dincigericiliği arttırmasının Türkiye'de yansımasıydı bu. O zamanlardan kendilerini belli etmeye başlamışlardı...

Kanlı Pazar olayı işte bunun bir habercisiydi. Fethullah Gülen'in anti-komünizm dernekleriyle yürüyen AKP'nin eski meclis başkanı İsmail Kahraman gibi gericiler ülkenin yurtsever, devrimci gençliğine cihat ilan ederler ABD'nin 6. Filosuna kible durur, Taksim Meydanı'nda iki işçiyi katlederler. Emperyalizmi kible alıp, filosuna namaz eda edenler din ve millet adına bu ülkenin emekçisinin kanını ellerine aldılar. İşte övündükleri o şanlı (!) tarih aynı zamanda gericiliğin, sömürünün ve vahşetin tarihidir.

Bugün de emperyalizmin yaptırımları ülkemizin gündemine geliyor dedik ya, hepsini

anlatmak mümkün değil. Siyasal İslamcıdan, milliyetçisinden, liberaline, "sol gözüküp sağdan olanına" ABD yaptırımlarına tepkiler farklılaşıyor gözükse de aynı aslında. ABD ile savaşıyor diye AKP'yi mi destekleyenler dersiniz, yoksa ABD yaptırımlarına AKP'ye karşı olduğunu düşünerek sevindikler mi? Biz söyleyelim hepsinden var. Değişmeyen tek şeyse ABD'ye bir şekilde kible almaları. Bugün S-400'ler üzerinden çıkan gerilim ülkeleri ve halkları kendine bağımlı kılan emperyalizmin, Çin- Rusya- İran hattına karşı olan politikalarından etkilenmesi; Türkiye'de olan budur. Emperyalizmin ülkemizdeki en kullanışlı aparatı AKP ve onun

temsil ettiği Türkiye sermaye sınıfı, ABD ile ters düşmek isteyebilir mi? Bunu düşünmek tarihsel olarak bu bağ ve kapitalist ilişkiler ortadayken aksini iddia etmek siyasi

körlüktür. AKP'ye karşı mücadele emperyalizme karşı mücadele ile olur. Bunun unutulmasıysa solcular, devrimciler ve ilericiler açısından sağa kayış ve bir yok oluşur.

Turnusol kağıdında bizi belli eden emek, laiklik, bağımsızlık ve sosyalizmin ülkemiz insanlarını insanca bir yaşama taşıyacak olan değerlerdir. Birinden vazgeçmek, diğerine ihanettir!

Bugün gençlikte bunun bilincine varmalı, 6.Filoyu denize döken 68 Kuşağı'na Deniz Gezmişlerle, Harun Karadenizlerle olan bağıyla gericiliğe, emperyalizme ve sermayeye olan mücadelesini yükseltmelidir. Sözüümüz bellidir: Üsler kapatılsın, NATO'dan çıkılsın, ABD işbirlikçileriyle ülkemizde defolsun!

6 OCAK 1969: EMPERYALİZME KARŞI BİR ATEŞ YAKILDI

Ülkemizde sınıf mücadelesi tarihine bakarken gençliğin tarihin yazılmasında önemli bir yer tuttuğunu önceki yazılarımızda pek çok kez kaleme almıştık. Bu ay "Tarihten İzler" bölümünde yeniden gençlik mücadelesini ele alarak 1969 yılında ODTÜ'de "Vietnam Kasabı" olarak da bilinen ABD'nin Ankara Büyükelçisi William Robert Komer'in arabasının yakılmasını işleyeceğiz.

60'lı yıllarda dünyada kapitalizmin gelişmesiyle ve emperyalizmin saldırganlığını artırmasına karşı derinleşen sınıf mücadelesi, üniversite işgalleri, işçi eylemleri, grevler, ırkçılık ve savaş karşıtı gösteriler politik bir atmosfer oluşturmuştur. Elbette bu dönemde Türkiye'de de baskı ve dayatmalara karşı sınıfsal çelişkiler kendini gösteriyor, işçi eylemleri ve grevler örgütleniyor, sınıf mücadelesi belirginleşiyordu. Birçok alanda ortaya çıkan mücadele üniversitelerde de yükseliyordu. Gençlik eğitim sistemindeki sorunlar, üniversitelerdeki durum ve memleketi yağmalayanlara karşı sözünü söylüyor, sessiz kalmıyordu. Bunlarla birlikte gelişen üniversite işgalleri, boykotlar ve "Tam Bağımsız Türkiye" isteği gençliğin mücadelesinin temellerini oluşturmuştur.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi gençliğin mücadelesi politik bir zeminde örgütlenmiş ve ülke sorunlarından ayrı düşmemiştir.

Emperyalistlerle geliştirilen sıkı ilişkiler sonucunda anti-emperyalizm ve yurtseverlik mücadelesi ivme kazanmış, 6. Filo olayları ile fitili ateşlenen bağımsızlık mücadelesi ODTÜ'de Komer'in arabasının yakılmasına sebep olmuştur.

Kasım 1968'de Ankara'ya ABD Büyükelçisi olarak atanan CIA uzmanı Komer'in Türkiye'ye gelişi öğrenciler tarafından büyük protestolarla karşılanır. Komer, 6 Ocak 1969'da protestolara rağmen ODTÜ rektörü Kemal Kurdaş tarafından ODTÜ'ye davet edilir. Komer'in üniversitelerine geldiğini duyan öğrenciler rektörlük binası önünde toplanırlar. Komer'in arabasını devirip ters çevirerek ateşe verirdiler.

Arabanın yakılmasının ardından birkaç gün sonra rektörlük, eğitime ara verme kararı alır. Fakat öğrenciler üniversiteyi işgal ederek alınan kararı yok sayarlar. Savcılık tarafından aracı yaktıkları gerekçesiyle yedi öğrenci hakkında tutuklama kararı verilir. Verilen kararın ardından 3000 ODTÜ öğrencisi aracı yakma eylemine katıldıklarının belirten dilekçelerini savcılığa iletirler.

Öğrenciler iki ay sonra tahliye edilirler. Rektör Kemal Kurdaş ise istifa etmek zorunda kalır.

Emperyalistler, 52 yıl önce olduğu gibi bugün de bu topraklarda hüküm sürmektedir. Askeriyle, üsleriyle, baskıcı ve kanlı politikalarıyla kendini göstermekte; savaşlara ve katliamlara sebep olmaktadır.

Yine bugün ülkemizde geçmişte olduğu gibi emperyalistler ve yerli işbirlikçileri olduğu gibi bu düzeni karşısına alan, emekten, eşitlikten ve bağımsızlıktan yana olan gençlik umudu büyümektedir.

Bizler geçmişten devraldığımız ilericilik ve yurtseverlik mücadelesini sınıflarda ve alanlarda örgütleyecek, emperyalistler ve işbirlikçileri kovana kadar yeni bir cumhuriyet mücadelesi vereceğiz.

24 OCAK 1980: NEOLİBERAL POLİTİKALAR KISKACINDA TÜRKİYE

Türkiye’de 1980 yılından itibaren 24 Ocak Kararları ile birlikte neoliberal politikalar devreye girmiştir. Dönemin başbakanı Süleyman Demirel’in Başbakanlık Müsteşarlığı’na getirdiği Turgut Özal tarafından açıklanan 24 Ocak Kararları ülke ekonomisi açısından dönüm noktası olarak ele alınabilir. Ancak bu kararlar hiçbir zaman ülke ekonomisinin kurtarıcısı olmamıştır. 24 Ocak kararlarından sonra da dışa bağımlılık devam etmiştir.

O dönem siyasal, ekonomik ve toplumsal açıdan sıkışık durumda olan burjuvazi, ekonominin dışa açılımını sağlamak için yapısal değişiklikleri 24 Ocak kararları üzerinden gerçekleştirdi. Bu kararlarla birlikte Türkiye kapitalizmi ihracata dayalı ekonomik modele geçiş yaptı. Sermayenin çıkarlarını gözetken kararlar doğrultusunda emekçilere yönelik neoliberal saldırılar; burjuvazinin önünde engel olan sınıf hareketinin yükselişinin önüne geçmek için uygun bir zemin yaratmıştır. Bu zemin üzerinde şekillenen 12 Eylül darbesi, kararların hayata geçirilmesinde büyük rol oynamaktadır. Böylece 24 Ocak kararlarıyla ekonominin serbestleşme sürecine adım atılmış, 12 Eylül darbesiyle de yol alınmış oldu.

24 Ocak kararları, Türkiye ekonomisini dışa açarak kapitalist dünya ekonomisine entegre etmek, ihracatın öncülüğüyle büyüme sağlamak, devletin işleyişini azaltmak ve serbest piyasa ekonomisine geçiş yapmayı amaçlamıştır. Bu kararlarla birlikte Türkiye kapitalizminin tekelleşmesi hızlanmıştır.

Liberalleşme hedeflerine yönelik en temel

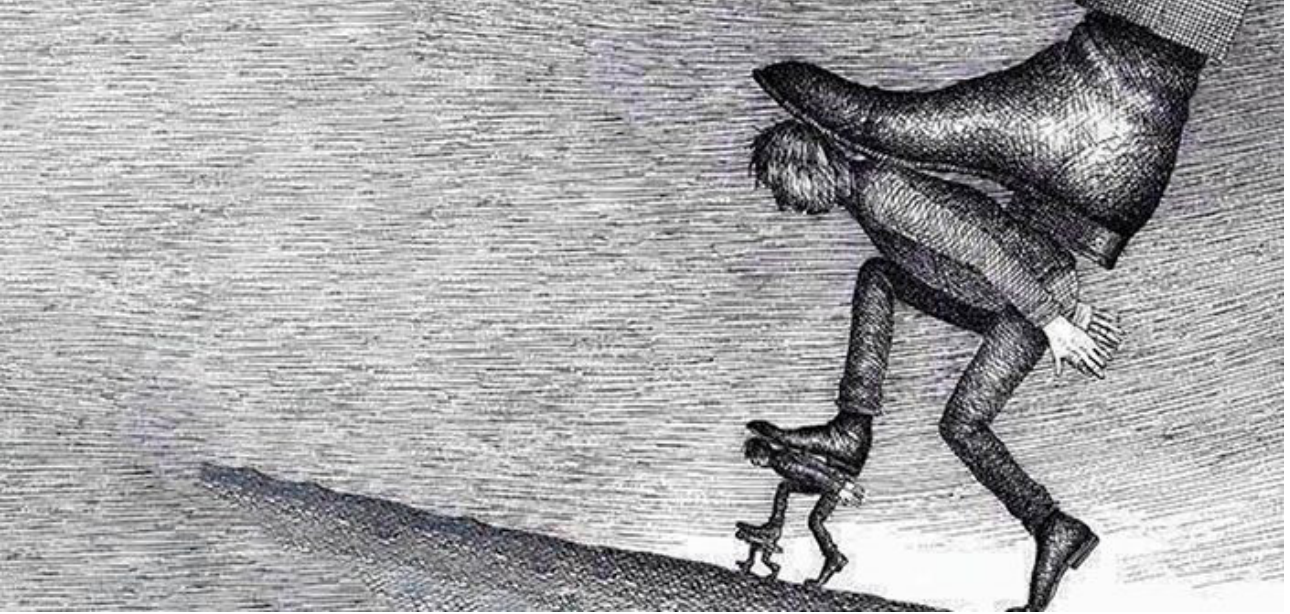
araçları içeren 24 Ocak Kararları doğrultusunda ithalat serbest bırakılmış, Türkiye’nin cari açığı artmıştır. Bazı ülkelere olan borçların ertelenmesi sonucunda gelecek yıllarda dışa olan borçlar artmıştır.

24 Ocak Kararları ile birlikte ekonomi değişime uğramasına rağmen istikrar sağlanamamıştır. 80’li yılların sonlarında ekonomi yeniden tıkanmıştır. Üretim düşerken fiyatlar yükselmiş, yatırımlar azalmış, kamu açıkları büyümüştür. Enflasyon artmıştır.

24 Ocak kararlarının üstünde 41 yıl geçti. Fakat hedeflerinin ülkemizde hâlâ güncelliğini koruduğunu söyleyebiliriz. Hatta AKP iktidarıyla birlikte hedeflerin çoğunun gerçekleştirildiğini söylemek mümkün. Kamu işletmelerinin özelleştirilmesi, ülke kaynaklarının satılması, piyasacılığın ve sömürünün daha fazla kendini hissettirmesi gibi örnekler aslında 24 Ocak Kararları’nı anlamak için bugünkü ülke ekonomisine bakmanın yeterli olduğunu gösteriyor.

Bugün memleketi satanlar, geçmişte 24 Ocak Kararları’nı hayata geçiren zihniyetin aynısıdır. Fakat bugünkü tablo daha karanlıktır. AKP iktidarı yerli ve yabancı tekelere peşkeş çekerken, yerli ve milli hamaseti yapmaya çalışmaktadır. Biliyoruz ki yerli ve milli olan tek şey olanların yalanlarıdır. Ancak bu ülkenin emekçilerinin yalanlara da boş hamasetlere de karnı toktur.

SINIF NEDİR: TARİHTE SINIF SAVAŞIMININ ROLÜ NEDİR?

Özellikle bugün meclis kürsülerinden ve düzen muhalefetinden çok sık duyduğumuz bir söylem, demokrasi söylemi. Demokrasi, bütün yurttaşların eşit, siyasal denetimin de bu eşit yurttaşlardan oluşan halkın elinde olmasını ifade eder. Suyun yüzünde görünen bu anlamıyla demokrasinin tanımını daha da irdelersek; ekonomik durumu ne olursa olsun (yani hangi sınıftan olursa olsun) yurttaşların eşit görülmesi anlamına geliyor.

Dikkatinizi çekeceği gibi demokrasi ve demokrasi adına yürütülen siyasetler sınıfların, sömürüden kaynaklanan eşitsizliklerin üzerini örterek bir "eşitlik" söylemini ele almaktadır. Daha doğrusu bu tabloda sınıfların varlığı hiçe sayılmakta, sorunlarımızın kaynağı kapitalizmin üstünü örtmek için demokrasi adeta bir "şal" görevi görmektedir.

Ülkemizde demokrasi söyleminden hem iktidarın hem de düzen muhalefetinin beslendiğini ifade etmek doğrudur. İktidardan muhalefetine kadarsa düzen içerisinde de-

demokrasi tek bir anlam ifade etmektedir ki o da düzenin devamlılığının sağlanmasıdır.

Örneğin CHP çatısı altında sürdürülen demokrasi söylemini ele alalım. Bugün Türkiye'de cumhuriyet yıkılmış, hukuk ayaklar altına alınmış ve cumhuriyetin değerlerinin esamesi bile okunmaz haldedir. 1. Cumhuriyet AKP tarafından yerle bir edilmiş, artık geri döndürülemeyecek bir noktaya taşınmıştır. Onun yerineyse Başkanlık Rejimi adı altında 2. Cumhuriyet kurulmuş ve bu rejim ülkemizde yerleşmiştir. Bu tablodaya Başkanlık seçimlerine katılırken "parlamentar sistem" aklına gelmemiş olan düzen muhalefeti bugün demokrasi söylemine sarılmış; halkın rahatsızlığına karşı çareyi parlamentar sistem olarak göstermektedir. Bunlar CHP için 1. Cumhuriyete dönüş istediğini anlatmaktadır. 1. Cumhuriyete dönüş artık mümkün olmamakla birlikte 1. Cumhuriyete dönüldüğünü farz edelim. Ya da şu soruyu soralım yalnızca AKP-MHP ittifakını bu iktidardan çektiğimizde memleketin sorunları çözülecek midir?

Memleketimizin sorunları "demokrasizlikten" mi kaynaklanmaktadır? İşsizliğin, evsizliğin, kadınların 2. dereceden yurttaş muamelesi görmesinin, etnik ayrımcılığın, ulaşım sorununun, yoksulluğun sebebi demokrasinin olmaması mıdır ülkemizde? Öyleyse hem iktidarın hem de düzen muhalefetine "demokratik" olarak gösterdiği ABD'de 2019 verilerine göre içerisinde binlerce öğrencinin de bulunduğu yarım milyon evsiz insanın yaşaması, her yıl onlarca siyahinin öldürülmesi nasıl açıklanabilir? "Demokratik" ABD sürekli Latin Amerika'yı karıştırmakta, ülkelerin iç işlerine müdahale etmekte, ülkemiz dahil kimi ülkeleri düşman ilan etmekte, Orta Doğu'yu kan gölüne çevirmektedir. Mademki demokrasi yegâne çözümdür; ABD'de her yıl mevsimsel grip'ten dahi milyonlarca insan neden ölmektedir, neden ABD'de obezite çok ciddi bir sağlık sorunudur? Sorumuzun cevabı açıktır ki koruyucu sağlık hizmetlerinin olmadığı ABD'de milyonlarca insan özelleştirilmiş sağlık hizmetlerine ulaşamamakta, aynı şekilde milyonlarca insan sağlıklı beslenememektedir. Bunların sebebi kamucu ve planlı bir ekonominin olmayışı; kapitalizmin ta kendisidir. Öyleyse bir kez daha ortaya çıkmıştır ki demokrasi her kapıyı açan sihirli bir anahtar değildir. Bu noktada Amerika'yı demokratik olarak tanımlayanların da biz değil; düzen muhalefeti olduğunu tekrar hatırlatalım. Yani bu noktada düzen muhalefeti yine kendi kendisiyle çelişmektedir. Öyleyse Demokrasi Nedir? Düzen Siyaseti Açısından Ne İfade Etmektedir?

Bugün egemen sınıfın çok sık kullandığı bir söylem olarak demokrasi; 'güçlünün gücünü korumasıdır.' Bu yukarıda da ifade ettiğimiz gibi düzenin devamı; sermayenin egemenliğinin devam etmesi anlamına gelir.

Demokrasi talebini sık sık dillendirenler dün olduğu gibi bugün de halkın kafasını karıştırmakta ve halka yalan söylemektedir. Halkın düzene ve bu kirli düzenin vücut bulmuş hali olan AKP'ye, yoksulluğa, eşitsizliğe, adaletsizliğe karşı olan bütün tepkilerinin düzen içerisinde eritilmesi anlamı-

na gelmektedir demokrasi. Fakat bizler bu çabayı Gezi'den çok iyi tanıyoruz; halkın tepkilerinin daha sonrasında düzen muhalefeti tarafından provokatif ilan edildiğini, kitlelerin evlerine geri çağrıldığını çok iyi biliyoruz. Dün Gezi'yi provokatif ilan edenlerin ve hatta "darbe" olarak adlandıranların bugün geziyi "sahiplenmesi" işte demokrasi söylemiyle beraber düzen içi güçlerin de ikiye bölünmesini göstermektedir. Halkın Haziran Direnişi'nde sokakta gösterdiği tepkileri nasıl ki sandıkta soğutulursa; bugün de tekrar demokrasi söylemi altında aynı şeyi yapmaya çalışmaktadırlar. Muhalefeti demokrasi söylemi altında iktidara ve düzene yönelik olan tepkileri, düzenin kasasında eritmeye çalışmaktadır.

Demokrasi söylemi öyle "kullanışlıdır" ki muhalefetinden iktidara düzen güçlerinin ağzında sakız olmuştur. Öyle ki AKP dahi kendi besleyip büyüttüğü FETÖ'yü, 15 Temmuz'u "demokrasiye" saldırı olarak nitelendirebiliyor. Ülkemizde bizim bildiğimiz anlamıyla demokrasi olmadığına göre AKP neye demokrasi diyor? AKP hem iktidarının hem de sermaye düzeninin, düzen muhalefetiye sermaye düzeninin "bekasının" risk altında olmamasını demokrasi olarak adlandırmaktadır. Onlar bu düzenin devamını istemektedir. Her biri piyasa ekonomisinden, AB'den, NATO'dan yanadır. İktidardan, muhalefetine her bir bölmesine kadar; onlar bir madalyonun iki yüzüdür.

Sömürenler ile sömürülenler arasında bir eşitlik yalnızca yalandan ibarettir. Gerçek eşitlik, gerçek demokrasi ise ancak sömürüye son vermekle, sosyalizmle mümkündür!

Mücadele ile Yaşamın kopmaz bağına kurarken: JACK LONDON

Jack London, çocukluğundan gençliğine kadar yaşam mücadelesi vermiş bir insandı.

London 10 yaşında gazete satışlarıyla yaşam mücadelesine girişti. Daha ileriki yaşlarında kol emeği gerektiren işlerde çalışmaya başladı. Her işte çalışabilecek güce, sağlığa sahip olan patronların en sevdiği işçi konumuna sahipti. Ne de olsa patronlar yapılı, sağlıklı, güçlü kasları olan kişileri çalıştırmayı severler çünkü bu kişiler her işi yapabilecek güce sahiptirler.

18 yaşına bastığında London yedi aylık gemi seyahatinden dönmüş ve otostopla yollara çıkma fikrini kafasına koymuştu. Batı'dan Doğu'nun sıkışık işçi merkezlerine; insanların "önemsiz" olduğu ve varını yoğunu iş bulmaya verdiği yerlere gitti. Kendisini hayata yeni ve bambaşka bir bakış açısıyla bakarken buldu.

Orada birçok adam görmüştü. Birçoğu zamanında London kadar kaslı, sağlıklı, güçlüydüler; askerler, gemiciler, işçiler... Hepsi de çok çalışmaktan, zorluktan ve kazalardan ötürü eğilip bükülmüş, yıpranmışlardı. London vagonlarda, parklarda soğuk-

tan titrerken kendi hikayesi gibi başlayan hikayeleri dinledi; eskiden onun kadar güçlü, kaslı ve çalışkan olanların hikayesini...

Dinledikçe, gördükçe düşünmeye başladı. Kendi deyimiyle toplumsal çukurun resmini, sanki betondanmış gibi net bir şekilde görüyordu. "Çukurun altında onlar vardı. Fakat ben onların üstünde olmama rağmen çok da uzakta değildim, kaygan bir duvara tüm gücümle tutunuyordum ve kan ter içindeydim. İtiraf ediyorum, dehşete düştüm. Güçten düştüğümde ne olacak? Çukurun dibine daha da yaklaşıyordum. Çukurun dışına sıçramalıydım fakat bu sıçrayış, vücut kasları sayesinde olmayacaktı." sözleriyle orada geçirdiği günleri ve fark ettiği gerçekleri anlatıyor London.

London'un Batı'dan Doğu'ya gezintisi onun düşüncelerini, bakış açısını değiştirmişti. Evine, Kaliforniya'ya geri döndüğünde kitaplar ve çeşitli makaleler okumaya başladı. Birçok kitap okudu ancak London kendisini, ne olduğunu, hangi yoldan gitmesi gerektiğini ise kitaplarda buldu: o bir sosyalistti. Okuduğu kitaplarda onu sosyalizmle alakalı etkileyen şey ne iktisat teorisi ne sosyalizmin somut gerçekliği ne de kaçınılmazlığı oldu. Onu asıl

ikna eden, toplumsal çukurun kendi üzerine yüklediklerini ve bu yüklerin onu aşağı doğru ittiğini görmesi olmuştu.

London artık kol emeğiyle yaşam mücadelesi vermiyordu; düşünceleriyle, yazdıklarıyla mücadele etmeye başlamıştı. Yapıtlarında genellikle mücadeleyi işledi. Kimi zaman doğayla kimi zaman toplumsal eşitsizlikle kimi zaman da bizzat kendisiyle mücadele eden insanı anlattığı eserlerinde fiziki koşulları da buna en uygun şekilde seçti. Kâh buzullar üstünde, kutup bölgesinde, kâh on sekiz saat çalışan bir emekçinin ter döktüğü ruh emici bir fabrikada, kâh fırtınalı denizlerde yaşattı kahramanlarını ya da davetkâr yollara düşürdü.

Bu yolların en ünlüsü kuşkusuz Klondike Altın Avı'ydı ve London bu yolculuğa bizzat çıkmıştı. Ünlü Altına Hücum dönemiydi bu. London bu yolculukta kaptığı hastalıktan dolayı dört dişini kaybedip erkenden dönse de yolculukta tanıdığı insanların ve edindiği hayat deneyiminin etkisiyle başta Kurt Dölü, Atalarının Tanrısı, Yanan Gün ve Vahşetin Çağrısı olmak üzere sayısız hikâyeye yazdı. Yaşamla edebiyat bir kez daha birbirini üretiyordu. Demir Ökçe kitabında liberallerin, burjuvaların, din adı altında in-

sanları sömürenlerin, zengin, lüks ve şaşalı hayatlarını gözler önüne sermiş; bunun karşısında mücadele etmeyi, örgütlenmeyi, örgütlenerek ezilenlerin ezenlerden daha güçlü olduğunu kitabının satırlarında anlatmıştır.

London, mücadeleyi yalnızca öğütleyen birisi değil; aynı zamanda yılmadan savaşan bir sosyalistti: Sosyalist İşçi Partisi'ne Nisan ayı 1896'da katılmıştı. Sonrasında ise Amerikan Sosyalist Partisine katılmış; çeşitli gazetelerin satırlarında "Oakland Hükümet Konağı bahçesinde geceleri halka sosyalizm üzerine konuşmalar yapan 20 yaşındaki London..." olarak kendine de yer bulmuştu.

Tutuklamalar, uğradığı baskılar ise onu yıldırmamıştır. Oakland Belediye Başkanlığı'na aday olmuş ancak seçilememiş; sonrasında sosyalizm üzerine konuşmalar yapmak üzere ülke gezisine çıkmış, sosyalizm üzerine makale derlemelerini yayınlamıştır.

Bugün London'un kaleminden çıkan onlarca yazı, hikaye ve roman mücadele ile yaşamın kopmaz bağlarını kurmuş, biz genç sosyalistler için yıllar sonra bile öğretici olmaya devam etmektedir.

AKTİVİZM NEDİR: NEDEN AKTİVİST DEĞİL DEVİRİMCİYİZ?

21. yüzyılın dünyasında rahatsız olduğumuz pek çok şey var. İklim krizinden çocuk işçiliğe, savaşımlara, yoksulluğa, baskılara, kadın cinayetlerine ve doğanın tahribine kadar sayabile-

ceğimiz pek çok sorunla baş başayız. Bu sorunlarla yaşamaya da mahkum değiliz elbette. Bu sorunları çözenin, dünyayı değiştirebilmenin mümkün olduğunu öğreniriz; değiştirmek için harekete geçerleriz. Özünde "tepkisellik" içeren aktivizm, "değiştirmek" için ya da bazen yalnızca tepki koymak, belki de yalnızca dikkat çekmek için yapılan eylemlerde kendini gösterir. Aktivizm türlü çeşitlerde, farklı şekillerde ortaya çıkabilir. Fakat başlıkta da ele aldığımız soruyu, niçin aktivist değil de devrimci olduğumuzu, açıklayabilmek için ilk olarak "değiştirme" isteğiyle beraber değiştirmek isteyenlerin yaşadığı "dönüm noktalarından" bahsetmemiz gerekir.

Ülkemizde ve dünyada önceleri değiştirmek isteyenlerin adresi Fransız Devrimi'nden bu yana hep "sol" olmuştur. Ancak bugünlerde aktivizm bayrağı altında bir değiştirme ya da karşı koyuş çabası bulunmaktadır. Bununla beraber sol ve solun değerleri silikleştirilmiş; değiştirme adı altında ya düzen içinde bir restorasyon arayışı ya da birbirinden ve gerçeklikten kopuk "tekel tekel" mücadele başlıkları ortaya çıkmıştır. Gerçekler, kavramlar ve tarih öyle ters yüz edilmiş ki, Deniz Gezmiş'e dahi "aktivist" yakıştırması yapılabilmıştır...

Solun ülkemizde ve dünyada yükseldiği; özellikle ülkemizde gençlik hareketi ve sınıf hareketinin yükseldiği 60 sonrası dönemde değiştirme ve hatta yıkmak; yıkıp da yeniden kurma

iradesi sol hareket tarafından ve bizzat dönemin TKP'si tarafından büyük bir inat ve ısrarla gösterilirken büyük grevler, direnişler, üniversite işgalleri ve çeşitli eylemler düzenlenmiş, 70'li yılların sonuna doğru en kitlesel 1 Mayıs'lar kutlanmıştır. Akademi- de, radyoda, sinemada, edebiyatta, annelerin söylediği ninnide, okulda, tarlada ve fabrikada; hayatın yeniden örgütlendiği her yerde sol da kendini var etmiş, gittikçe meşruiyet kazanmıştır.

Bu çürümüş düzene karşı; eşitlik, adalet, özgürlük, aydınlanma, bağımsızlık ve insanca yaşam mücadelesi gibi insanlığın bilcümle değerinin, insan kalmanın temsiliyetini üstlenmiştir sol. Bugünden baktığımızda ders çıkardığımız yanlışlarıyla, eksikleriyle ve doğrularıyla koskoca bir dönem karşımızda durmaktadır. Likidasyon ile son bulan bir dönem...

Türkiye'de solun hali hazırda yaşamakta olduğu ve geçmişte yaşadığı likidasyon dalgalarından birincisiyle, aynı zamanda Sovyetler Birliği'nde yaşanan likidasyon süreci ve 80 Darbesi ile beraber Türkiye'de sol için bir dönem bulmuş ve solun, insanlık tarihi için kısa fakat bir insan ömrüne kıyasla uzun "geri çekiliş" dönemi başlamıştır ülkemizde. Sovyetler'de baş gösteren likidasyon sü-

recini takiben ülkemizde de yıllarca yasaklara rağmen güçlenmeyi başarmış olan solun ve özelinde komünist hareketin içine girdiği likidasyon süreci en acı meyvelerini 12 Eylül sonrasında vermiştir. 12 Eylül Amerikancı-faşist darbesiyle beraber siyasi partilerin faaliyetlerine son verilmiş, piyasa ekonomisi ve özelleştirmelere alan açılmıştır. 12 Eylül'den önce de süren solun "kökünü kazıma" çabaları, Amerikancı-faşist darbeye beraber başka bir boyuta geçmiş sendikaların, doğrudan işçi sınıfı partisinin, sanatçıların, aydınların, emekçilerin üzerine baskılar, tutuklamalar yağmış; ülkede bir korku, baskı ve sindirme rejimi inşa edilmek istenmiştir. 1923 yılında kurulan cumhuriyetin değerlerine saldırılar artmış; ikinci cumhuriyetin temellerinin atılması o zamandan başlamıştır.

Bunlarla beraber sol ve komünist hareket memleketin üzerindeki karanlığın mimarıymış gibi şeytanlaştırılmış; 12 Eylül'ü yaşamamış olan genç nesillerin dahi zihnine kodlanmış olan "siyaset tehlikelidir" fikrini inşa ederek bugünkü apolitik tavrın, itaatkar ve sorgulamayan, boyun eğen bir nesil özleminin gerçekleştirilmesi için uygun zemini hazırlamak görev edinilmiştir.

Solun üzerine tankla, tüfekte, yasayla, medyayla, kara propaganda ve sindirme politikalarıyla yürünen bu dönemin sonunda zaten birinci likidasyon dalgasıyla güçsüzleşen sol cunta dönemine de karşı koyamamış ve geriye çekilme dönemine girmiştir. Bu geriye çekiliş, bir savunma, hazırlanma ya da güçlenme dönemine değil; neredeyse bir "yenilgiye" işaret etmektedir. Solu hayatın her alanından kazımak için yeminli darbe bu amacını büyük oranda gerçekleştirmeyi başarmıştır; ancak eklemek gerekir ki bu ülkede solun kökleri oldukça derinlerdedir. Bu sebeple solun ve "insan yanımız" bu topraklardan kazımaya kimsenin gücü yetmeyecektir. Bu gerçekle beraber bilinmelidir ki solun bu geri çekilişle siyasette, hayatın her alanında büyük bir boşluk meydana gelmiştir. Bu boşluk ise sermaye devleti için bulunmaz bir nimet olup karanlıkla doldurulmuştur. Neo-liberalizm şemsiyesi altında özelleştirmeler, pi-

yasacılık ve "parayı veren düdüğü" çalar anlayışı küçük çocukların zihinlerine kadar sokulmuştur. Sola ve solun değerlerine savaşı açan bu yeni süreçte insan yanımıza, zihinlerimize ve geleceğimize yönelik saldırılar da artarak devam etmiştir, etmektedir. Birinci likidasyon dalgasından 1 yıl sonra Sovyetler Birliği'nin çöküşüne ve kapitalizmin yalandan "zafer" çılgınlıklarına rağmen komünistler tarafından fırtınalara göğüs gerilmiş; solu ve komünist hareketi yeniden ayakları üzerine doğrultmak için yoğun çabalar içine girilmiştir. Ancak çok geçmemiştir ki sol 90'lı yılların sonunda gerçekleşen 2. bir likidasyon süreciyle baş başa kalmıştır. Sol yıllar yılı komünist hareketin sergilediği iradeye ve iktidar perspektifine rağmen liberalizmin zihinleri bulandırdığı, kavramları sulandırdığı ve kimlik siyasetini yükselttiği bu dönemden nasibini almıştır.

Bu likidasyon sürecine göğüs gerenler bir yana solun büyük kısmı tarafından laiklikten vazgeçilmiş; siyasal İslam'ın ekmeğine sağ sürülmüş ve "özgürlük" adı altında gericiğin, cemaatlerin ve vakıfların örgütlenmesinin önü açılmıştır. İşte bu süreç AKP'yi iktidara getiren yolun önünü daha da açmakla beraber solun pusulasının şaştığı ve liberalizmin etki alanına girdiği bir döneme de işaret etmektedir.

Solun gerilediği dönem ile aktivizmin, STK'cılığın yükseldiği dönemin denk düşmesi bir tesadüf değildir. Solu siyasette saf dışı bırakmak ve 70'li yıllarda sermaye sınıfını titreten o korkuyu bir daha yaşamamak için egemen sınıfın ideolojisi liberalizm her türlü aracıyla siyasette ve hayatta bulduğu her boşluğa sızmıştır. Bunların hepsi solun hem toplumda hem de içerisinde bıraktığı boşluklardır. Kimi zaman iktidar perspektifinin yokluğunda düzen partilerine eklenmekle; sınıf siyasetinin yokluğundaysa kimlik siyasetinin körlüğüyle sirayet etmiştir liberalizm sola. Bunun sonucunda bugün olduğu gibi sol kendi değerlerini unutup; sermaye sınıfının değerlerini savunur hale gelmiş, bütünlüklü bir mücadele hattı örmenin mecburiyetini bile unutmuştur.

Solun çeşitli bölmeleri böylesi bir geriye çekiliş içindeyken; siyasette ve mücadelede

bile apolitik tutum ve söylemler baş göstermiştir. Bununla beraber vicdanen düzenin sorunlarından rahatsız olanlar ya bu bölmelerin içerisinde yan yana gelmiş ya da aktivizm bayrağı altında toplanmıştır.

Bu ülkenin devrimcileri, komünistleri bütünlüklü bir mücadele hattından bahsederken aktivistler, özünde kapitalizmden kaynaklanan sorunlara karşı tekil tekil mücadele ederler. Sorunların bir zincirin halkaları gibi birbirine bağlı, iç içe olduğunu görmeden düzenin içinde iyileştirmeler talep etmenin adıyla "değiştirmek" değil; restore etmek daha doğrusu yamalamak anlamına gelmektedir. Ancak bu düzen neresinden tutsak dökülmekte, sömürü, eşitsizlik, savaşlar ve yalanlardan beslenmektedir. Yani yamalanacak yanı kalmamıştır.

Düzen bizlerin yaşamına, geleceğine, emeğine ve aklımıza "bütünlüklü" bir saldırı içindedir. Buna ise bütünlüklü bir karşı koyuş şarttır. Bu nedenle yalnızca "tepkisellik" içeren değil; yarını kazanmayı hedefleyen bütünlüklü eylemler ortaya konulmak zorundadır. Unutulmamalı ki düzen kendini her gün her alanda yeniden örgütlemektedir.

Bir önceki sayımızın "Siyasetten Neden Kaçmamalı?" başlıklı yazısında anlattığımız gibi siyaset hayatımızın her alanında belirleyicidir. Dolayısıyla sorunlarımız ve onların çözümleri de siyasetten bağımsız olmaya-

cağı gibi; sorunlarımızı "siyaset üstü" gören yaklaşımlar ise yalnızca çözümsüzlüğe hizmet etmektedir. Yalnızca bu yaklaşım değil; "sınıflar üstü siyaset" yaklaşımı da yalnızca körlük ile nitelendirilemeyecek kadar insanlık dışı bu düzene hizmet etmektedir.

Birçok STK ve tekil tekil çoğu aktivist de sınıfların varlığını inkar etmektedir. Dolayısıyla sınıfsal eşitsizliklere, bu düzenden kaynaklanan sorunlara, doğanın hoyratça "tüketilmesine" ve tahribine; insanın insana, topluma ve doğaya yabancılaşmasının önünde aktivizmin ne engelleyici ne de değiştirici bir güç olarak meydana çıkması olası değildir. Bu yalnızca baştan hatalı ve gerçeklikten kopuk okumalardan, süreksizlikten kaynaklanmamaktadır. Aktivizm "pusulasızlıktan" ve solun bıraktığı boşluktan faydalanmakta ve değiştirmek isteyenlerin iradesini düzenin potalarında eritmektedir. Düzenin içinde mücadele ederek düzeni değiştirmek mümkün değildir.

Bizlerse gerçeklikten, ayakları yere basan bir siyasetten, tek gerçek dönüştürücü güç olan işçi sınıfından yanayız. Köhnemiş, her yanından dökülen bir düzeni yamalamanın değil; her türlü çürümüşlüğüyle beraber bu düzeni yıkmaktan ve insanca bir yaşamı kendi ellerimizle yeniden kurmaktan yanayız. İşte bu yüzden aktivist değil; devrimciyiz!

LİSELİLERDEN MEKTUP

Bizi dinci-gerici tarikatların eline teslim eden, okullarımızı imam hatipleştiren, müfredatı hurafelere teslim eden bu düzeni değiştirebiliriz. Bu düzenin yıkılması; eşit, özgür bir düzenin kurulması için hep birlikte hareket etmeye ve umuda ihtiyacımız var. Yani adli adınca Sosyalist Liseliler'e ihtiyacımız var. Sosyalist Liseliler'le emeğin, laikliğin ve bilimin hüküm sürdüğü bir ülkenin mücadelesini hep beraber verebiliriz. Eşit, adil, aydınlık bir gelecek istiyorsan seni de Sosyalist Liseler saflarına davet ediyoruz.

İstanbul-Arnavutköy

Bu pandemi dönemiyle birlikte ülkenin çürükleri ortaya çıkmış, sınıfsal ayırım halkın yüzüne tokat gibi çarpmışken; örgütlü mücadele etme zamanıdır. Sağlık sistemindeki boşluklar, insanların canının hiçe sayılması, maddi durumu iyi olmayan öğrencilerin ne yüz yüze ne de online bir şekilde orta düzeyde iyi bir eğitim alamaması bu çürüklerden birkaçı sadece. Bizler de bu düzenle beraber çürümeye mahkum olmamak için mücadele etmeli; bu karanlığa "Dur!" demeliyiz.

İstanbul- Sarıgazi

Sıra arkadaşlarım, İçinden geçtiğimiz bu zor süreci, Aydınlanma Okulları'nı internet üzerinden yapacağımızı önceden hiç kimse düşünemezdi değil mi? Ancak kimsenin düşünmediği bir şey daha var, o da biz gençliğin bitmez tükenmez öğrenme ve aydınlanma isteği... Kapitalist düzenin afalladığı bir dönemde bu arzumuz daha da körüklenmeli ve yangın gibi etrafımızı kuşatmalı. Karanlığa, gericiliğe karşı umudun, laikliğin, ilericiğin ve sosyalizmin ışığı biz olmalıyız. Tabi bu ışık kendiliğinden yanmaz, fitili bilgidir. Pandemi bizi ruhen çökertmiş olabilir, evlere kapanmak hiç alışık olmadığımız bir durum. Ancak bu zorlu sürece rağmen hepimiz bu mücadelenin ateşini daha da körüklemeliyiz. Bu ateş Aydınlanma Okullarıdır. Mücadelemiz ise yangın ve biz bu süreçte mücadelemizi büyütmeliyiz!

İstanbul-Kartal

Merhaba yoldaşlar; Öncelikle herkesin yeni yılını kutlarım. Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan ülke hayalini gerçekleştireceğimiz bir yıl olsun. Pandemiye fırsata çeviren patronlar tabi yine bildiğimiz gibi sömürmeye devam ediyor. Kapitalizm alaşağı edilmeden bu son bulmayacak. Şu an liselerimizde olmaya biliriz ama yine de hiçbir şekilde mücadelemizden geri kalmıyoruz. Biz Sosyalist Liseliler pandemi koşullarında örgütlenmelerimize, toplantılarımıza, tartışmalarımıza, Aydınlanma Okulları'mıza devam ediyoruz. Nasıl ki patronlar zalimliklerine, kötülüklerine devam ediyorsa bizde onların karşısında örgütlenmeye devam ediyoruz. Biz geleceğin işçileri, yaratıcıları mücadelemize sıra arkadaşlarımızı da katarak devam ediyoruz!

İstanbul- Çekmeköy

Geleceğimizin güçlenmesinde, aydın fikirlerin oluşmasında, gerici eğitimin ve sistemin önüne geçilmesinde, haklarımızın korunup savunulmasında liselilerin en büyük rolü Aydınlanma Okulları'nın büyütülmesi ve geliştirilmesi olacaktır. İçerisinde bulunduğumuz bu pandemi döneminde umutsuzluğa kapılmayıp daha iyi yarınlar için mücadelemize kaldığımız yerden devam etmeliyiz. Evlerimizden çıkamadığımız bu günlerde mücadelemizi sürdürebilmek, çoğaldıkça çoğalabilmek ve ülkemizi karanlıktan kurtarabilmek için Aydınlanma Okulları'ndan faydalanmamız bizlerin bu karanlığa karşı yapacağı en ilerici hareket olacaktır. Unutmayalım ki bu çarpık düzenden kurtulmak için bu dönemi fırsata çevirmeli ve yarınlarımıza daha da güçlü sarılmamızdır.

LİSELİLERDEN MEKTUP

Bilimsel, laik ve eşit eğitim hepimizin hakkıdır. Bu dönemdeki gericiliğe, bilgisizleştirilmeye çalışılan içi boşaltılmış müfredata karşı Aydınlanma Okulları'yla verdiğimiz mücadelemize tüm liseli arkadaşlarımızı davet ediyoruz. Bu düzeni değiştirene dek mücadelemiz sürecektir.

Eskişehir

Mesleki liselerde niteliksiz eğitim verilmesi, başarılı adımlarla geleceğe yürümek isteyen biz meslek liseliler için eksiklidir, kabullenir var olan sisteme dur demezsek, bu böyle devam edecek. Arkadaşlar parasız, eşit, ulaşılabilir bir eğitim için mücadele edelim! Sosyalist Liseliler bayrağını yükseltelim!

Muğla

Gerçekten okullardaki müfredattan gerçekleri öğrendiğimizi, doğru bilgilere, gerçeklere ulaştığımızı sanıyoruz. Lakin bunların hepsi sermaye sisteminin sunmuş olduğu eğitim sisteminin beyin yıkamasıdır. Sende gerçek bilgilere, aydın düşüncelere ve eksik eğitim sisteminin bir mağduru olmak istemiyorsan sende bize katıl Aydınlanma Okulları seni bekliyor. Daha güzel yarınlar için sende mücadelemize katıl. Güzel yarınlara hep beraber yürüelim

İzmir

Her sene olduğu gibi bu senede AKP iktidarı sınıfta kaldı. Eğitim alanında yapmış olduğu başarısız uzaktan eğitim planı ile bunu bir kez daha gördük. Buna bir son vermek için tüm sıra arkadaşlarımızı Sosyalist Liseliler saflarında eşit, bilimsel ve ücretsiz bir eğitim için mücadele etmeye çağırıyoruz!

Ankara

Din dersi adı altında yalnızca İslam'ın öğretilmesi ve dayatılması, evrim teorisinin müfredatlarda bulunmaması ve eğitimdeki bunun gibi birçok dinci hareket, bilinçsiz ve sorgulamayan bir gençlik yaratmaya çalışan gerici müfredatın göstergesidir. Aydınlanma Okulları ile bu gerici müfredata karşı mücadele veriyoruz ve bu mücadeleye tüm liseli arkadaşlarımızı davet ediyoruz. İlerici ve eşit bir eğitim için mücadele ediyoruz ve edeceğiz.

Kastamonu

Eğitim; çağdaş, aydın bir toplum için önemli bir araçtır. Bizler de bu aracı en etkili biçimde kullanarak, eğitimde her bireyin fırsat ve imkan eşitliği için eşitsizlik olmaksızın, bilim ve teknolojinin ışığında daha aydınlık bir topluma ulaşacağız. Gerici ve yandaş müfredata karşı Laik ve Bilimsel eğitim isteyen tüm sıra arkadaşlarımızı mücadelemize davet ediyoruz. Aydınlanma Okulları'nda buluşmaya çağırıyoruz.

Manisa

Liseli arkadaşım, AKP gericiliğine ve sermaye düzenine karşı sınıf mücadelesini yükseltmek için, sömürü düzenine son vermek için, laik ve bilimsel bir eğitim için, sosyalist bir cumhuriyet kurmak için sende Sosyalist Liseliler'e katıl!

Adana

Bu ülkenin genç neferleri olarak , biz liseliler eğitimde gericiğin tam karşısında duruyoruz. Emek sömürsü ile ayakta kalıp gençleri gericileştirmeye çalışanların karşısındayız. Aynı zamanda hem okuyup hem çalışmak zorunda bırakan bu sisteme itiraz ediyoruz. Siz de gelin karanlığa atılan geleceğimize bir meşale yakalım eşit ve özgür bir toplum için aynı saflarda mücadele edelim.

Trabzon

PEACE
MIR
PAX
COOPERATION
MIR
FRIENDS
AND

FOR
PEACE
AND
FRIENDSHIP

FOR
PEACE
AND
FRIENDSHIP
MIR
AND

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN

LENIN
LENIN